

Πρόσεχε, αδελφέ, το πονηρό πνεύμα ... (αββά Ησαΐα)

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

monk and icon 1

Πρόσεχε, αδελφέ, το πονηρό πνεύμα, πού φέρνει τη λύπη στον άνθρωπο. Γιατί είναι φοβερή η καταδίωξη πού σου κάνει, μέχρι να σε ρίξει κάτω.

Η κατά Θεόν λύπη, αντίθετα, είναι χαρά για σένα, γιατί βλέπεις τον εαυτό σου να στέκεται στο θέλημα του Θεού. Εκείνος πού σου λέει, «Πού θα πάς για να ξεφύγεις; Μετάνοια δεν έχεις!», αυτός είναι εχθρός, πού πασχίζει να κάνει τον άνθρωπο να εγκαταλείψει την εγκράτεια. Γιατί η κατά Θεόν λύπη δεν έρχεται στον άνθρωπο με επιθετική ορμή, αλλά ειρηνικά, και του λέει: «Μη φοβάσαι. Έλα πάλι». Γνωρίζει, βλέπεις, ότι ο άνθρωπος είναι αδύνατος, και τον δυναμώνει.

Με γενναιοφροσύνη αντιμετώπιζε τους λογισμούς, και θα σου γίνουν ελαφρότεροι. Γιατί όποιος τους φοβάται, τον λυγίζουν κάτω από το βάρος τους.

Η δύναμη εκείνων πού θέλουν ν' αποκτήσουν τις αρετές, φανερώνεται σε τούτο: Να μη μικροψυχήσουν αν συμβεί να πέσουν, αλλά πάλι να ρίχνονται στον αγώνα. Και η αγαθότητα του Θεού φανερώνεται σε τούτο: Οποιαδήποτε ώρα επιστρέψει ο άνθρωπος από τις αμαρτίες του, τον υποδέχεται με χαρά, χωρίς να του λογαριάζει τα προηγούμενα σφάλματά του, όπως είναι γραμμένο για τον άσωτο υιό (Λουκ. 15:11-32). Αυτός άφησε την τροφή των χοίρων, δηλαδή τα σαρκικά του θελήματα, και γύρισε ταπεινωμένος στον πατέρα του. Γι' αυτό κι εκείνος τον δέχθηκε, προστάζοντας αμέσως να του φορέσουν τη στολή της αγνότητος και τον αρραβώνα της υιοθεσίας, πού χαρίζει το Άγιο Πνεύμα (πρβλ. Ρωμ. 8:15, 23. Β' Κορ. 1:22, 5:5. Εφ. 1:13-14). Γιατί ο Κύριός μας είναι ελεήμων και θέλει την επιστροφή του ανθρώπου, καθώς είπε:

«Αμήν αμήν λέγω υμίν, χαρά γίνεται έν τώ ουρανώ, επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι» (πρβλ. Λουκ. 15:7).

Αφού λοιπόν, αδελφοί, έχουμε το τόσο μεγάλο έλεός Του και τον πλούτο της ευσπλαχνίας Του, ας επιστρέψουμε κοντά Του μ' όλη μας την καρδιά. Κι Αυτός θα μας δεχθεί φιλόπρωτα και θα μας κάνει κοινωνούς της αιώνιας ζωής.

Αφού όμως επιστρέψεις, να κυριαρχείς στην καρδιά σου και να μην πέσεις σε ακηδία (δηλαδή σε πνευματική χαυνότητα) λέγοντας, «Πώς μπορώ εγώ, ένας αμαρτωλός άνθρωπος, να φυλάξω όλες τις αρετές;». Η μετάνοια όμως δεν σου ζητάει κάτι τέτοιο. Γιατί όταν ο άνθρωπος αφήσει τις αμαρτίες του και επιστρέψει στο Θεό, αμέσως η μετάνοια του τον αναγεννάει και του δίνει, σαν σε βρέφος,

γάλα από τους άγιους μαστούς της, και τον ανατρέφει σαν στοργική μάνα. Γιατί όσο το βρέφος βρίσκεται στην αγκαλιά της μητέρας του, εκείνη το φυλάει κάθε στιγμή από κάθε κακό. Κι όταν κλάψει, του δίνει αμέσως το μαστό της. Μετά, ανάλογα με την αντοχή του, το χτυπάει λίγο-λίγο και το φοβερίζει, για να δεχθεί έστω κι από φόβο το γάλα της και να μην έχει καρδιά ανυπότακτη. Αν όμως βάλει τα κλάματα, το σπλαχνίζεται -γιατί από τα σπλάχνα της βγήκε- και αρχίζει να το παρηγορεί και να το φιλάει και να το καλοπιάνει, ώσπου να δεχθεί το μαστό της. Αν κάποιος δείξει στο βρέφος χρυσάφι ή ασήμι ή μαργαριτάρια ή άλλα πράγματα του κόσμου τούτου, εκείνο τα παρατηρεί βέβαια με προσοχή, όσο όμως βρίσκεται στην αγκαλιά της μάνας του, όλα τα παραβλέπει προκειμένου να θηλάσει.

Κι εμείς λοιπόν, αδελφοί, ας φροντίσουμε για τους εαυτούς μας. Ας μείνουμε κάτω από τη σκέπη της μετάνοιας και ας θηλάσουμε γάλα από τους άγιους μαστούς της. Ας την αφήσουμε να μας θρέψει κι ας σηκώσουμε τον παιδευτικό ζυγό της, ώσπου ν' αναγεννηθούμε από το Θεό, για να κάνουμε πιά το θέλημά Του και να φτάσουμε «εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» (Εφ. 4:13).

αββά Ησαΐα

Πηγή: dakriametanoias.blogspot.ca